

Hüznümdür Meyve Veren

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Eylül 2023

Düşümden tırnağımdan arttırdığımsın yolumu sabit kılmak adına da git gide uzaklaştığım...
Sözcükler derin soğutucuda ve adına alt bellek diyorum bilinmeze gıpta edip bilindik cümlelerden uzak duruyorum.

Uzaklık aslında pek çok kavram izafı.

Bir renge dönüşün derken duygularım...

Varamadığım bir yükseklikte saklı iken de kayıplarım.

Ve kendimi men ettiğim yoksunluğun karekökü yazdıklarım ve evet, biliyorum ifrata kaçtığımı ama ifa etmekle mesulüm ben içimdeki yangın git gide büyürken bir kıvılcımdan doğmanın da mümkün olduğunu insanların gözüne soka soka anlatıyorum.

İssızım.

Sessiz.

Semazen yüreğim.

Ve densiz imgeler.

Ah, edepsiz cümleler.

Ah, yârim yâdım ve tek tesellim...

İklimler de izafı ve değişken hali hazırda yaşadığımız sonbaharı ipek böceğine de benzetip yalnızlığımı ufak ufak dikeyiyor iken de yamalarımı...

Gönlün keşişi.

Sevginin tefrişi.

Aşkın hicreti.

Ve duyguların hicvî makul olan ne varsa hizaya sokuyorum yalnızlığımı bazen bir cennet belliyorum bazen mahşeri acıların büyüünde efsunlanmış sözcüklerden medet umuyorum.

Uykumun b/ölündüğü uzun yaz gecelerinin ardından...

Güzün ipeksi dokunuşunda uzanıyorum sere serpe dökülen yapraklara ve her biri kan ağlıyor kanattığı kadar içimi kanıyorum insanlara ve kardığım kadar önümü kayıyorum bir öykünün kuyruğuna konup kopası kıyametten nemalanıyorum ve içimdeki küçük kıyameti dillendirmek adına yazıyorum ama yetmiyor...

Tek hazinem içimde saklı.

Dış sesin tezahüratı ile kendime geliyorum ama afaki bir yanıt benimki elbet sessizliğe konuşlu ve işte verebileceğim en büyük tepki...

Ben sus payı bir söylemim gizemin ırkçılığında inat ettiğim ne varsa kapışan yüreğimin solunda yanıp sönen ışıklar ve işte devasa bir ayraç.

Hüznüm girift.

Bense bir mağara adamı gibi ağır aksak ovalıyorum toprağı bazense çözülen parçalanmış bir kaya gibi kuma dönüşüp kumdan kaleler yapıyorum üstelik en ufak esintide yıkılacaklarını bilsem bile oysaki

yıkılmaz olmalı benim kalelerim ve kalender kalemimle inşa ettiğim devasa maketler gibi izdihamı içinde saklı bir balon gibi ya da infilak edecek bir yanardağ yetinmiyorum içimdeki pimi çekiyorum...

Ölüm kaçınılmaz ama sonuçlanmayan bir devam var.

Yalnızlıksa mizacım ve kaderim ve kederimle sürtüşen mutluluk adaklarım ve bekleyişim.

Sonlanmayan bir eziyetse süründüğüm.

Bir sarkaç ise önümde sarkan ipin ucunda bense darağacının benim için kurulduğunun bilincinde dank etti mi kafama tokuştüğüm bir duvar gibi ya da bir kadeh içindeki kâğıttan kayıkları elimle batırdığım ve yüreğin hanesi su aldıkça boğulmanın da kaçınılmaz olduğu.

Diskalifiye olmuş bir sporcu gibi ya da bir yarış atı.

Şahlanan duygulardan ördüğüm bir zincir gibi belime dolanan.

Bir öykü belki de şiirin hikâyesi ve şerit değiştiren kelimeler simyacı ruhumda saklı şiarımsa şiirlerle boy ölçüşen varlığım ve içimdeki hüznün dağarcığında gizli bir kompliman iken hayalim kulvarımda tek geçtiğim tüm rakiplerim çünkü ben hüznün duayeni bir şairim yüzüme gözüme bulaşan sözcüklerle hemhal etmekten ötesi sessizce konuştuğum bir gizin temenni ettiği ya da ruhumun boykot ettiği müptelası umudun ve sevginin bakiyesi elbet tek ölçüt kalemim...

Hüznümdür meyve veren.

Hüznümdür adıma ihanet ettiğim.

Hüznümdür güncemde saklı ve kırık sayacı ömrün kiblemden uçtuğum göğün çağırdığı bir enlem ya da boylam kutuplardan ekvatora göç eden bir yenilgiyim belki de şiirin aşkla olan ilintisinde kök söktüren kimse içimde saklı tuttuğum yemine ve adaklar adadığım mealimle iştiğal bir şiirden de ötesi yazmanın verdiği huzurun gölgesinde kan kustuğum kızılıcık şerbeti içtiğim içtimada kalemle olan yolculuğuma da kimseler nazar etmesin diye saklı tuttuğum nice yazı nice şiir ve öykü yastık altı yaptığım ömrün de sonlanmamış fermanı iken yazmaktan geri duramadığım...